

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania A. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.
na rzecz A.M. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 maja 2015 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w G. - Ośrodek Zamiejskowy w R. z 7 kwietnia 2014 r., IX U (...), zmieniającego decyzję organu rentowego z 3 czerwca 2013 r. poprzez uznanie, że A. M. (ubezpieczona), jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 czerwca 2012 r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne uprawniają do konstatacji, że ubezpieczona faktycznie, w sposób ciągły i zorganizowany, prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, realizując także jej zarobkowy cel. Wprawdzie osiągnane przez ubezpieczoną przychody były niewielkie, jednakże ich wysokość zawsze wpisana jest w ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej. W ocenie Sądu drugiej instancji słusznie więc przyjął Sąd Okręgowy, że ubezpieczona podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Prawidłowo także przyjął Sąd pierwszej instancji, że w sytuacji zgłoszenia przez ubezpieczoną wniosku o objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od 1 czerwca 2012 r., w obliczu faktycznego podjęcia przez ubezpieczoną prowadzenia działalności gospodarczej od tej daty oraz prawidłowego opłacenia w terminie należnych składek, ubezpieczona spełniła wymagania do objęcia jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na jej oczywistej zasadności, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania: czy zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych dokonane z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w sytuacji, gdy działalność ta nie spełnia którejkolwiek z funkcjonalnych cech określonych w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 672 ze zm., dalej jako ustawa o swobodzie działalności gospodarczej) w szczególności, gdy ta nie ma charakteru zarobkowego, dokonane nadto w okolicznościach wskazujących na zamiar nadużycia prawa do świadczenia z systemu ubezpieczeń społecznych, powoduje powstanie tytułu podlegania tym ubezpieczeniom?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego ubezpieczona wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został sformułowany w sposób wysoce nieprecyzyjny. Organ rentowy podnosi *de facto*, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, podczas gdy w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355). Stąd też nie można uznać, by skarga kasacyjna organu rentowego była oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do podnoszonej przez organ rentowy konieczności wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów Sąd Najwyższy podkreśla, że dla spełnienia powyższej przesłanki przedsądu niezbędne jest wskazanie określonego przepisu prawa, który mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z 1 kwietnia 2015 r., I PK 233/14, LEX nr 1678064). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na

wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W niniejszej sprawie organ rentowy nie powołał przepisów, których wykładnia budzi poważne wątpliwości interpretacyjne.

Z kolei sformułowane przez organ rentowy we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotne zagadnienie prawne nie tylko zostało niewystarczająco umotywowane, ale dodatkowe w realiach przedmiotowej sprawy jest całkowicie chybione. Pytając, czy w sytuacji niespełnienia którejkolwiek z funkcjonalnych cech prowadzenia działalności gospodarczej, określonych w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a w szczególności zarobkowego charakteru prowadzenia tej działalności, zasadne jest powstanie tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, organ rentowy polemizuje z ustaleniami Sądów obu instancji, z których wynika, iż ubezpieczona faktycznie prowadziła działalność gospodarczą. Okoliczność, iż uzyskiwane przez ubezpieczoną dochody były niższe od zakładanych nie przesądza o braku zarobkowego charakteru prowadzonej przez niej działalności gospodarczej.

Rozstrzygnięcie tak sformułowanego zagadnienia prawnego nie tylko nie przyczyniłoby się do rozwoju jurysprudencji, ale nie wpłynęłoby także na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.